

Mien van 't Sant

Geluk vraagt moed

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

HOOFDSTUK 1

“Paps? Het mag toch, hè? En dan zou ik het liefst in Utrecht gaan studeren. Kitty van den Brink gaat...”

Wat ze met praten niet heeft kunnen bereiken, krijgt ze gedaan door ermee op te houden. Geen wonder ook! Vader Brandt is weer eens bezig met huisjes tekenen, zoals zijn kinderen dit altijd heel oneerbiedig plegen te noemen.

Maar nu kijkt hij zijn oudste dochter dan toch aan, schuift zijn stoel iets verder van het tekenbord vandaan. Och, hij weet immers wel dat Tineke Brandt, als ze wat in haar hoofd heeft, zich niet zo maar laat verjagen. Van zijn vier kinderen is zij wel de ondernemendste, de meest doorzettende ook.

“Zeg het nog maar eens!” moedigt hij haar aan, zijn ogen dit keer niet van haar gezicht af. “Ik zal echt goed luisteren.”

“Over twee maanden hoop ik mijn einddiploma in mijn zak te hebben, paps. Het zou wel heel raar moeten gaan, wil het anders uitkomen.”

“Ja. En...? Want dat er een ‘en’ op volgt, weet ik wel zeker.” Ze knikt blij, maar haar ogen blijven ernstig. “Ik weet nu zeker dat het mijn lief-

ste wens is medicijnen te gaan studeren. Later door voor kinderarts. Kitty van den Brink gaat ook naar Utrecht. Nu wilde ik zo erg graag met haar mee. Kan dat? Ik bedoel, zal het echt niet te duur worden voor je? We willen samen een zolder of zo iets huren en dan zelf kokkerellen.”

“Jullie worden maar dure kinderen,” plaagt hij haar. “Jans studie voor tandarts, Dick in Delft en nu jij straks nog de doktersstudie. En dan is er in de verre toekomst Lonneke ook nog. Tenminste als ze net zo’n goed studiehoofd blijkt te hebben als mijn andere drie spruiten.”

Tineke weet wel dat het plagen is en daarom zegt ze lachend: “Jan kan over twee jaar klaar zijn en dan is het direct verdienen geblazen, nu hij niet in dienst hoeft. Dick werkt als een paard en... als er drie uit één gezin studeren, krijg je immers aftrek?” Met een ondeugend knipoogje naar vader: “Jij bouwt nog wel wat meer mooie huisjes. Je hebt de tijd mee en je kunt er iets bijzonders van maken.”

Er trekt een gelukkig lachje over zijn gezicht “Iets, waarvoor ik erg dankbaar ben. In de toekomst moet ik voor elk van jullie zeker ook een huisje zetten?”

Met een beslist gebaar schudt ze haar hoofd.

“Wij redden ons voorlopig wel met minder.” En er meteen overheen: “Dus het mag, in Utrecht studeren? Je ziet hoe bescheiden ik ben. Met een zolder voor ons tweeën ben ik de eerste jaren al dik tevreden.” “Dan moet het maar. Alleen, verkoop de huid niet voor je de beer geschoten hebt.”

“Het zal in dit geval wel moeten, willen we bijtijds ons onderdak hebben. En paps, ik kóm er immers. Het zou mijn eer gewoonweg te na zijn om te bakken. Of je dat niet weet!”

“Inderdaad! Aan een minderwaardigheidscomplex lijdt mijn oudste dochter allerminst. Maar wees voor dat alles net als ikzelf nog steeds ben maar een beetje dankbaar. Jullie jonge mensen aanvaarden alles zo gauw of het vanzelfsprekend is.” Ze begrijpt direct wat haar vader bedoelt; alleen wil ze het niet laten merken. Daarom vuurt ze maar vlug een zoen op het puntje van zijn neus af. “Ik ben ook dankbaar, hoor! Jou wel in de eerste plaats op dit ogenblik. Ik ga Kitty direct bellen dat alles oké is. Dan kun jij weer met je droomhuizen verder.”

Na een welverdiende vakantie voor een deel ervan heeft ze als gezinsverzorgster gewerkt is Tineke naar Utrecht getrokken. In het oude

stadsgedeelte heeft ze zo ongeveer gevonden wat ze zocht. Een ruime zolder, waar een gas-kachel voor de nodige warmte kan zorgen.

“Ik geloof dat dat het enige is, waarop jij hebt gelet,” plaagt Kitty haar. “Jij bent me een koukleum! Mijn grootvader zou zeggen: ‘Je studeert je wel warm.’” Tineke knikt. “Kan ik het helpen dat we thuis door de centrale verwarming verward zijn? En het is zo: ik vind koulijden vreselijk. Dan voel ik me net een ziek vogeltje, dat wel in een hoekje zou willen kruipen om maar stiekem uit te knijpen.” “Zorg dan maar dat je in de toekomst een rijke man trouwt,” vindt Kitty. “Een, die je al direct een moordhuis met cv kan aanbieden.”

“Niks hoor! Voorlopig wens ik nog vrije vrouw te blijven. Heerlijk om nu echt aan je levensdoel te gaan werken.”

Tineke is stellig de zonnigste in het gezin Brandt. Ze is gezond en sterk en het leren heeft haar nooit veel moeite gekost. Door de omgang met haar twee oudere broers heeft ze goed geleerd wat plagen is, iets dat met het zoveel jongere zusje Lonneke, het nakomertje in het gezin, wel allerm minst het geval is. Die is nu twaalf jaar en zit in de eerste klas van het lyceum.

Och, ze hebben er stuk voor stuk schuld aan, dat ze zo opvliegend en gauw uit haar doen is. Toen ze nog zo echt de baby in het gezin was, hebben ze haar allemaal verwend en toegegeven. Een knap ding, die Lonneke met haar blonde krullen en haar grappige wipneusje. En als ze huilde of sip keek, moest je er wel wat aan doen om de olijke tinteling in de blauwe ogen terug te toveren.

‘Het is met Lonneke hollen of stilstaan’, had moeder weleens gewaarschuwd. ‘Jullie moeten je er echt niet te veel van aantrekken. Zo jong als ze is weet ze het al precies uit te spelen bij haar oudere broers en zus’. Maar zelf had ze er ook niet helemaal aan kunnen ontkomen het nakomertje, dat het maar op het randje had gehaald, meer toe te geven en te verwennen dan de andere kinderen, die al van jongs af aan van een zekere zelfstandigheid hadden blijkgegeven. Kort nadat Tineke met Kitty van den Brink samen hun zolder gehuurd hadden en beiden druk doende waren de indeling te bespreken, was vader Brandt komen binnenrollen en had met zijn zware stem gezegd: “Zo! Nu wil ik weleens zien hoe onze jongedochters in de naaste toekomst komen te zitten. Ik moest toch in de buurt van Utrecht zijn; dat kleine eindje verder

rijden kon er wel af.”

Kritisch met van die echte architectenogen, had Kitty later beweerd had hij rondgekeken. “Er valt nog best wat aan te verbeteren en op te vrolijken,” had hij even later vastgesteld. “Wat denken jullie ervan als ik het laat doen en voor de aanvraag zorg, zou mevrouw het dan tolereren?”

“Ze zou wel dom zijn, als ze het niet goedvond,” zei Tineke haast overmoedig. “Zeg paps, een groter raam op het zuiden én alsjeblieft wat kastruimte.”

“Kasten kun je beter los kopen. Als je dan nog eens verhuist... Mijn gedachten gaan in de eerste plaats uit naar een veiliger manier van verwarmen.”

“En geen groter raam dan?”

Tineke vraagt het met zoveel ongeduld, dat haar vader in de lach schiet. “In huizen bouwen ben je niet bepaald praktisch, jij. Wel een groot raam, maar moet dat raam op een of andere dag in de fik staan. Moet je die geblakerde muur daar eens zien. De vorige bewoner mag van geluk spreken dat het daarbij gebleven is.”

Het maakte niet zo erg veel indruk op Tineke, wat vader beweerde.

“Maak jij het dan maar veilig voor ons,” zei

ze weinig geïnteresseerd. “Kit en ik zullen het hier wel gezellig maken. Kan het gauw?”

“Ik heb goede hoop het voor het stookseizoen wel in orde te hebben...”

“Het raam ook?”

Kitty schaamde zich een beetje voor Tinekes doordrijven. “Dat kan immers altijd nog. Je vader zal er best wat van maken. Heb jij nu maar een beetje geduld.” Tineke geniet met volle teugen van het studentenleven. Met haar aangeboren zin voor humor slaat ze zich door de groentijd heen. Ja, met een heimelijk plezier, dat zijzelf een volgend jaar misschien ook een vinger in de pap zal hebben.

Aan de collegebanken moet ze eerst wel wennen. Het is allemaal zo heel anders dan op het lyceum, waar je toch nog wel echt schoolkind was, dat over een onvoldoende inzat óf dat door de leraren zo nodig op de korrel werd genomen. Hier ben je alleen maar een nummer of liever gezegd: een heel klein nummertje, dat door niemand gemist wordt, als je eens ontbreekt. Nee, dan bevalt haar het dispuut, waarvan ze lid geworden is, toch nog beter. Daar ben je tenminste onder elkaar; mag je af en toe ook een woordje meespreken.

Het samenwonen met Kitty bevalt beiden

best, maar toch is Tineke ergens blij dat haar vriendin een andere studierichting heeft gekozen, zodat ze niet altijd op dezelfde uren op honk zijn. Een klein beetje ‘privacy’ mag er wel bij zijn, daar kan niemand buiten. Nog net vóór het invallen van de vorst is hun verblijf klaargekomen. Tineke heeft er haar vader voor om de hals gevallen. “Schilderen doen wijzelf wel, paps. We hebben met de verf een handleiding gekocht en we mogen bij die verfman net zo vaak raad komen vragen als we maar willen. Hij ziet stellig reuzeklanten in ons.”

Maar met dat alles wordt het begin maart eer alles naar de zin van de dames voor elkaar is.

“We gaan een moordfuif geven,” oppert Kitty. “Niet te veel lui natuurlijk, maar toch gezellig. Jouw twee broers met aanhang, de mijne en de lui van school, die ook hier studeren. Zelf moeten ze maar voor een ‘aanhangel’ zorgen, voor zover ze er nog geen hebben. Oké?”

Tineke wil best. “Dan doen we het op een zaterdagmiddag,” oppert ze. “Zal ik het organiseren? Als jij de uitnodigingen dan maar verzorgt.”

Kitty schiet in de lach. “Organiseren ligt jou wel. Alleen, de lui die buiten de stad wonen,

hoe moet het daarmee? Die zullen toch ook moeten eten?”

“We richten eenvoudig een koud buffet aan en met de lui die blijven plakken, gaan we desnoods ergens warm eten. Ieder voor zichzelf betalen, natuurlijk. Een reuzenplan, Kit!”

“Nu geloof ik dat er niets meer aan ontbreekt,” zucht Tineke, op haar divanbed neervallend. “Even liggen en mijn gedachten concentreren! We hebben tenslotte nog ruim een uur eer de eerste genodigden zich zullen manifesteren.” “Wat jij ook allemaal overhoop hebt gehaald,” lacht Kitty van den Brink. “Als ik in mijn eentje ooit zo’n partij moest geven, huurde ik net zo lief hotel Pays Bas af. Ben je meteen van de hele soesa af. Nu zie je zelf! Je kunt onderhand geen pap meer zeggen.” “Als ik tien minuten lig, is het over,” zegt Tineke gedecideerd. “Ik ben zo sterk als een paard. Ik wil alleen maar even mijn hersens uitkammen als zo iets gaat tenminste om te bedenken of we iets vergeten zijn.”

Even is het stil. Kitty is zich aan het verkleeden en Tineke ligt, haar ogen dicht, maar fel-denkend doodstil op haar rug.

Als Kitty uit het afgeschoten slaapgedeelte terug is, vraagt Tineke: “Wie gaan er vanavond